

Nijmegen: inclusie of exclusie stad?

Mijn naam is [REDACTED] inwoner van Nijmegen. Drie jaar geleden ben ik door hyponatremie in coma geraakt waar ik niet-aangeboren hersenletsel aan over heb gehouden. Ook heb ik een post-traumatische stresstoornis (PTSS) vanwege geweldincidenten in het verleden. Door mijn gevoeligheid voor prikkels waar ik letterlijk door flauw kan vallen en duizelig en misselijk van word, de paniek en mijn gebrek aan energie, is de enige manier waarop ik in het centrum kan komen, de fiets. Ik zet mijn fiets dan op een rustig tijdstip zo dicht mogelijk bij een winkel om snel naar binnen te kunnen gaan, mijn inkopen te doen en dan weer te vertrekken. De laatste jaren heeft de Gemeente Nijmegen er echter al voor gezorgd dat de toegankelijkheid van het centrum van Nijmegen (ooit fietstad nummer 1 van Nederland maar in 2024 op plaats 114) met de fiets steeds slechter werd door steeds meer fietsenrekken weg te halen en daar parallel aan een nogal agressief beleid van de Afac waarbij je fiets, ook al staat hij maar 10 centimeter van het rek af omdat het rek al vol is, wordt meegenomen.

Ik was dan ook erg onthutst toen ik over de nieuwe plannen van de Gemeente Nijmegen las, om zowel de auto, de bus als de fiets steeds meer uit het centrum te bannen en van het centrum een soort van stadspark te maken, met name rondom de Burchtstraat en Plein'44. Maar hoe zit het dan met de toegankelijkheid van dat centrum voor mensen zoals ik? Voor oudere mensen die niet ver kunnen lopen, of andere mensen die slecht ter been zijn of aandoeningen hebben zoals ik? Vanwege mijn beperkingen kan ik niet met het OV, een shuttle busje is ook geen optie, kan ik niet hele enden door de stad lopen en ook kan ik mijn fiets niet stallen in de ondergronds bewaakte fietsenstalling (vanwege de prikkels daar en de afgesloten ruimte wat voor paniek zorgt, ik moet ieder moment snel weg kunnen gaan).

De Omgevingswet verplicht gemeenten om het verbeteren van de toegankelijkheid mee te wegen bij nieuwe ontwikkelingen in de openbare ruimte.

Volgens het VN verdrag voor mensen met een beperking hebben gemeenten bovendien de opdracht om lokale inclusie op de agenda te zetten zodat mensen met een beperking mee kunnen doen in de samenleving. Voor het mee kunnen doen is ook een toegankelijke leefomgeving cq openbare ruimte van belang. In het inclusieprogramma van de Gemeente Nijmegen, getiteld 'Nijmegen van iedereen' lees ik: *'Nijmegen is een stad voor iedereen. Wie u ook bent of wat uw achtergrond ook is. We houden er rekening mee dat niet iedereen hetzelfde is. Zo kunnen we zorgen dat iedereen dezelfde kansen krijgt en hetzelfde behandeld wordt.'*

Gemeente Nijmegen, hoe gaan jullie er dus voor zorgen dat mensen zoals ik, dezelfde kansen krijgen om hun inkopen in het centrum van Nijmegen te kunnen doen? Mensen zoals ik die afhankelijk zijn van de fiets en de fietsenrekken dichtbij de winkels en mensen die wellicht afhankelijk zijn van de auto of de bus? Het steeds meer bannen van deze vervoersmiddelen uit het centrum zorgt voor exclusie.

Dan nog maar te zwijgen over de ondernemers in het centrum die het de afgelopen jaren al zwaar te verduren hebben gekregen. Eerst door de onterechte lockdown wat naar voren komt in de Wob documenten, bij u neem ik aan bekend (zie Bomen & Bos Substack), daarna door de zero-emissie zone en nu willen jullie ook nog de toegankelijkheid naar deze ondernemers verslechteren terwijl er al een leegloop van winkels is in het centrum?!

Waaruit komen deze plannen? Uit de behoefte van de burgers? Dient het de belangen van de inwoners van Nijmegen, van de bewoners van het centrum, van de ondernemers dat het centrum nog minder goed toegankelijk wordt?

Natuurlijk juich ik het toe dat er meer groen komt in het centrum. Bomen leven bovendien op CO2.

Maar dit hoeft niet ten koste te gaan van de toegankelijkheid. Daarvoor hoeft Nijmegen geen exclusie stad te worden.